

Antoni Casas Ros

Karanlığı
Arşınlayanlar

Türkçesi: Elif Gökteke

Yazar ve yayıncı, Zéno Bianu'ye minnettardır.

Geceleyin zellikle. Karanlığın heybetinde.

Euripides, *Bakkhalar*

*Kimse dđnyanın dđşsel mi, gerçek mi olduğunu bilemez, dđş
görmekle yaşamak arasında fark olup olmadığını da bilemez.*

Jorge Luis Borges

*Uçsuz bucaksız kitap iblisi
Oynuyor bu gece
Karanlık kütüphane.*

Takeshita Shizunojo

Seb Doubinsky'ye...

SİYAH ÜSTÜNE BEYAZ

Kara tahta hep yanımdaydı, ince bir parça tebeşirle yazıyordum, fotoğrafın arabı gibi. Siyah üstüne beyaz. Her gün karanlığı küçük elyazımla dolduruyor, sonra da, uykuya dalmadan önce, bir silgi darbesiyle her şeyi siliyordum. Karanlığa geri dönüyordum. Belleğim boşalmış. Bedenim uykulu. Odam üç elliye dört yirmi, tavanarasında. Bir yıldır yaşıyorum orada. Sinema öğrenimimi ilk yılı bitirip bıraktım, bıraktıktan beri de bu hayatı bitirmenin en iyi yolu nedir diye düşünüyorum. Birçok fikir geldi aklıma. Sinema tarihindeki en büyük yirmi beş filmi yeniden seyretmek ve hayatımın sonunu beyazperdedeki SON sözcüğüyle çakıştırmak. Bach'ın bütün kantatlarını dinlemek, sonra çantamı alıp yola çıkmak, bir yön seçmek –bir pusula satın almıştım– ve ölümle buluşmaya yürümek. Sadece yatağımda yatıp kalmak. Dijitalin ve bir uyku ilacı satın almak, kalbin durması için ikisini beraber yutmak, şu güz bitiminde bir parkta oturmak ve bedenimi kefen gibi örtünler diye yaprakların dökülmesini beklemek. En nihayet o son seçeneği tercih etmiştim, inceden yağın yağmurda dışarı çıkıp bir organik ürün dükkânından doğal dijitalin almaya giderken. Burjuva görünümlü bir binanın alt kısmındaki bakır tabelanın önünden geçtim, bir psikanalistin adı altında şu tuhaf ibare vardı:

Estetik Araştırmalar Bürosu

Derin bir saçmalık duygusunun pençesine düşerek, çalışma saatlerinin –onla on yedi arası– yazılı olduğu tabelanın önünde kalakaldım. Böyle bir büronun faaliyeti ne olabilir ki? Soluk yüzlü bir adam ıktı. Gözleri yaşlardan kızarmış, sırtında da solgunluğunu daha da arttıran krem rengi bir yağmurluk. Bakışlarımaya karşılık vermekten kaçındı ama bir an kapıyı tuttu bana. Hiç düşünmeden içeri girdim, eski ve bakımsız asansöre bindim; son kata insanın hevesini kaçıran bir yavaşlıkta çıkan asansöre. Uzun dikey bir sinemasal kaydırma. Yedinci katta inip tabelayı bulmak için merdivene seğirttim ve aradığımı dördüncü katta buldum. Zili aldım. Parkede ayak sesleri işittim. Mavi ereveli gözlüğü olan yaşlıca bir adam kapıyı açtı. şaşırmışa benzemiyordu. İçeri buyur edip salona kadar peşinden gitmemi istedi. Rafların kitap fazlalığından bel verdiği tıka basa dolu bir kütüphane ve adamın beni oturmaya davet ettiği deri bir koltuk gördüm salonda.

“İlanımıza ilk cevap veren sizsiniz. Demek yazarsınız. Ne yayınladınız?”

“Henüz hiçbir şey yayınlamadım ama çok yazdım.”

“Birkaç metin getirdiniz mi?”

“Hayır, ayrıntılı bilgi almaya gelmiştim sadece.”

“Doğru. Pek fazla açıklamada bulunmadık. İlan vermek pahalı. Biz zel bir kuruluşuz ve geç yazarlarla ilgileniyoruz, bir yıl boyunca finanse ettiğimiz bu geç yazarlardan dünyayı salt estetik bir lte göre betimlemelerini istiyoruz sadece. Son derece serbestler tabii. Hiçbir düzen ya da ahlak kavramını da yatmak ya da savunmak arzusunda değiliz. İ dünyayı anlatan bir serüven bu. Biz gelecek kuşaklara bir iz bırakmak istiyoruz sadece: Sizin algıladığınız biçimiyle dnyanın bir dizi fotoğrafı ya da röntgeni, hiç kimseye yazılan uzun bir mektup.”

“Nasıl oluyor peki?”

“Çok basit: Her ay bin beş yüz avro alıyorsunuz. Yol masraflarınız yedi yüz avro’ya kadar ödeniyor. Canınızın istediği gibi davranıyorsunuz ve her hafta bize bir metin teslim ediyorsunuz. Deneme, düzyazı, hikâye, roman, şiir gibi arzu ettiğiniz bir biçimde ya da hoşunuza gidecek başka herhangi bir biçimde, size uygun gelen bir konuda araştırma yapıyorsunuz. Yaratıcılığınıza hiçbir sınır koymuyoruz. Sözleşmeye göre, memnun kalmazsak anlaşmamızı her an noktalayabiliriz. Eğer o sırada yabancı bir ülkedeyseniz, yurda dönüş masraflarınızı karşılıyoruz.”

“Kuruluşunuz uzun zamandır mı var?”

“Ellinci yılımıza yaklaşıyoruz.”

“Peki, metinleri ne yapıyorsunuz?”

“Yayınlıyoruz. Şu rafı görüyor musunuz? Sizden öncekiler bunlar. Ben bu fikri ortaya atığımda aşağı yukarı sizin yaşıncıdaydım, genç bir edebiyat öğretmeniydim. Şu kütüphanede gördüğünüz benim bütün hayatım.”

“Ne zaman başlayabilirim?”

“O kadar acele etmeyin delikanlı. Eleme için kendimize üç ay verdik. Üstelik bana en az bir metninizi getirmeniz gerekiyor. Dediğim gibi siz ilk başvuran kişisiniz. Adresinizi, cep telefonu numaranızı, e-posta adresinizi alayım, biz size yazacağız.”

“Ne telefonum ne e-postam ne de bilgisayarım var.”

“İlgimi çekmeye başladınız,” dedi bakışları keskinleşen adam.

“Bir kaos estetiği size makul görünüyor mu?”

“Kaos olmazsa ahenk de olmaz!”

Berrak su gibi bir bakışı vardı, gözlerini pek az kırıyor ve tam karşımda duruyordu, bana yönelttiği dikkatten bedeni gerilmişti. Sırt çantamı açtım, ona karatahtayı gösterdim. Çiziktirdiğim birkaç sözcüğü okudu ve gülmeye başladı.

“Mükemmel... mükemmel... Adınız ne?”

“Antoni.”

“İşte bu çok hoşuma gitti. Umutsuz ama dürüst ve toksözlü. Gerçekten bu hayattan çekip gitmeyi mi düşünüyordunuz?”

Uyku ilacıyla organik dijitalini gösterdim. Adam ciddi bir tavırla başını salladı.

“Siyah üstüne beyaz, beyaz sayfadan korkmuyorsunuz,” dedi biraz zorlama bir gülüşle. “Rothko’yu bilir misiniz?”

“Evet.”

“İntihar edinceye dek mutlak siyaha doğru yol alışını takip ettiniz mi onun?”

“Modern sanat müzesinde büyük retrospektif sergisini gördüm, hasta olup çıktım o sergiden ve işte ondan sonra kendime bir karatahta aldım.”

“Çok ilginç... çok ilginç... Tam aradığım kişisiniz. Sizi işe alıyorum.”

Ayağa kalktı, çalışma masasının etrafından dolaştı, gelip kuvvetle elimi sıktı.

“Ya metinler ne olacak?”

“Bana yalan söylediniz. Hiçbir şey yazmamışsınız siz.”

“Her şeyi silerim, sadece karatahtama yazıyorum. Sinema okulunu bitirdim. Vampirilere, zombilere ve diğer cehennem yaratıklarına eskiden beri zaafım oldu. Murnau’nun *Nosferatu*’su kült filmim. Sinema alanında yola devam etmiş olsaydım, değeri yeterince bilinmeyen bu türde çalışmaya girişecektim. Sinema gerçeğe, düşe, hezeyana göğüs germeyi öğretti bana.”

“Berlin’de Murnau’nun yattığı mezarlıktaki yeraltı mezarı açılmış, kafa kesilip götürülmüş.”

“Ben o kadar ileri gitmezdim.”

“Her şey nasıl baktığınıza bağlı.”

“Ee peki, yine de olacak mı bu iş?”

“Olacak! Bankada bir hesabınız var mı?”

“Var. Çek defterim bile var.”

“Bana hesap numaranızı verin, size üç aylık avans yatıracağım. Masraflar için siz bana harcadıkça fatura gönderirsiniz, ben de tutarı hesabınıza aktarırım. Taşınabilir bilgisayarınız olmasa bile bir de internet hesabı gerekecek, iletişim kurmak için öylesi daha kolay.”

Şaşkına dönmüştüm. Bir saat sonra bankada dolu bir hesabım ve en tuhaf türünden bir işim vardı. Bana bir oda kiralamış olan kapıcıya ayrılacağımı bildirdim. Üç aylık cayma tazminatını ödettirmedi; çünkü benim için endişeleniyordu. Aynı akşam, eşyalarımı sırtıma yüklemiş, kırmızı Olivetti Valentina'mu elime almış, parkın kokulu yaprakları arasında yürüyordum, kendimi ağırlıksız gibi hissediyordum; gerçeği aramak, kaosa dalmak ve onu tasvir etmek üzere acaba nerelere gideceğim diye merak ediyordum. Gerisini sinema aşkım halletti.